

Arrest

nr. 192 012 van 14 september 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X
In eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind, X, op 23 mei 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 april 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekster op 26 april 2017 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekster, en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekster, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, komt op 4 november 2011 België binnen en vraagt op 29 november 2011 asiel aan. Op 27 juni 2012 beslist de adjunct-Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 90 642 van 29 oktober 2012 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekster.

1.2. Op 6 augustus 2012 en op 7 november 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

1.3. Op 21 december 2012 dient de verzoekster een tweede asielaanvraag in. Uit de feitenuiteenzetting in de nota met opmerkingen blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27 maart 2013 beslist tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Op 10 april 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

1.5. Op 12 juni 2013 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Er worden medische elementen in hoofde van haar partner ingeroepen. Op 17 juli 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13^{sexies}) voor drie jaar. Bij arrest nr. 166 531 van 26 april 2016 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen.

1.6. Op 18 juli 2014 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 12 mei 2016 wordt de aanvraag zonder voorwerp bevonden en wordt aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.7. Op 22 december 2016 dient de verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 18 april 2017 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekster op 26 april 2017 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.12.2016 werd ingediend door :

“(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg op 29.11.2011 een eerste maal asiel aan in België. Deze asielprocedure werd op 29.10.2012 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 21.12.2012 vroeg betrokkene een tweede maal asiel aan. Op 27.03.2013 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aan betrokkene de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming, haar betekend op 28.03.2013. Betrokkene diende tegen deze beslissing geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor haar tweede asielprocedure met deze beslissing werd afgesloten. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 15.04.2013, en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit dit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op machtiging tot verblijf.

De duur van de asielprocedures – namelijk 11 maanden voor de eerste asielprocedure en iets meer dan 3 maanden voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Verder diende betrokkene, omwille van de medische situatie van haar partner, de heer B. E. (...), op 12.06.2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van art. 9ter. Deze aanvraag werd op 17.07.2013 onontvankelijk verklaard, aan betrokkene en haar partner betekend op 03.09.2013. Deze beslissing ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten en van een inreisverbod voor 3 jaar. Betrokkene verkoos ook hieraan geen gevolg te geven. Op 18.07.2014 diende betrokkene een aanvraag art. 9bis in, doch aangezien betrokkene nog steeds onder inreisverbod stond, werd deze aanvraag 'zonder voorwerp' verklaard. Aan het bijhorende bevel om het grondgebied te verlaten gaf betrokkene opnieuw geen gevolg.

Betrokkene beweert dat, gelet op haar lange afwezigheid in haar land van herkomst, een terugkeer grote administratieve moeilijkheden zou veroorzaken, doch betrokkene laat na om deze eventuele moeilijkheden te preciseren. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat zij, om haar beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen.

Verder beweert betrokkene dat haar minderjarig kind, A. (...), nog amper herinneringen heeft aan Georgië, dat hij België beschouwt als zijn thuis en dat hij zijn school niet zou kunnen verderzetten in een land dat hij niet kent. Hieromtrent dient er vooreerst opgemerkt te worden dat haar kind 8 jaar was toen hij naar België kwam. De bewering dat hij zijn land van herkomst niet zou kennen lijkt dan ook zeer onwaarschijnlijk. Het kind heeft immers via zijn moeder een band met Georgië. Zijn moeder heeft immers de Georgische nationaliteit en is in Georgië geboren. Er mag dan ook worden van uitgegaan dat betrokkene haar kind tot op zekere hoogte de Georgische taal en cultuur heeft bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkene nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft gehad in België en zij dus moet beseft hebben dat haar verblijf en dat van haar kind in België slechts voorlopig was. Wat de scholing van het kind betreft, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonbaar dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van haar kind plaatsvond in precair verblijf en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het kind toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds 28.03.2013 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene is die de belangen van het kind heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat haar kind een zodanige taal- en culturele achterstand zou hebben dat hij in Georgië niet zou kunnen aansluiten op school. Tot slot betekent een terugkeer naar het land van herkomst niet steeds noodzakelijkerwijze dat dit tegen het belang van het kind is. Immers, aangezien betrokkene de wettelijk vertegenwoordiger is van het minderjarig kind, is het in het belang van het kind dat hij de administratieve situatie van betrokkene volgt.

Voor wat betreft de bewering dat betrokkene geen familiale banden meer zou hebben in haar land van herkomst, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verklaart dat haar partner en vader van haar kind, de heer B. E. (...) op 01.08.2016 werd teruggeleid naar Georgië. Aangezien betrokkene geen bewijzen voorlegt dat haar partner niet langer in Georgië zou verblijven, kunnen we dus stellen dat zij bij een terugkeer terug herenigd kan worden met haar partner en vader van haar kind en alzo hun gezinsleven terug kunnen opnemen, wat zeker ook in het belang van het kind is. Ook de bewering dat zij have noch goed heeft in haar land van herkomst kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. We dienen immers op te merken dat, aangezien haar partner reeds sinds 01.08.2016 terug in Georgië, hij toch een zeker onderkomen moet hebben. Betrokkene legt geen bewijzen van het tegendeel voor, noch dat zij niet bij hem zou kunnen verblijven. Ook staat het betrokkene steeds vrij om een beroep doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene van goed gedrag en zeden is en op geen enkele wijze contact heeft gehad met het gerechtelijk apparaat dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sedert 2011 in België verblijft, dat zij een inburgeringscursus en Nederlandse taallessen heeft gevolgd, dat zij een appartement huurt, dat zij deelneemt aan de activiteiten van de W. (...) te Puurs, dat zij werkwilgig is, dat zij een goed contact onderhoudt met Belgische vrienden en burenen, dat zij werkwilgig is, dat zij de Belgische tradities heeft aangenomen en dat zij diverse steunbetuigingen voorlegt) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

*Tot slot dient er volledigheidshalve nog opgemerkt te worden dat er inzake de aanvraag art. 9bis d.d. 20.12.2016 van haar meerderjarige zoon, de heer B. P. (...), eveneens een onontvankelijke beslissing werd genomen.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Overwegende dat verzoekster op datum van 20 december 2016 een aanvraag indiende om te worden toegelaten tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk conform artikel 9bis van de wet van 15 december 1980;⁷

Overwegende dat op datum van 18 april 2017 de verwerende partij een beslissing neemt waarbij dit verzoek onontvankelijk werd verklaard;

Overwegende dat deze beslissing als volgt wordt gemotiveerd:

"(...)"⁸

Overwegende dat het inleidende verzoekschrift van 20 december 2016 de buitengewone omstandigheden als volgt omschrijft:

"[...]"

Verzoekster en haar beide kinderen verblijven sedert 2011 in België en zijn intussen volledig geïntegreerd.

P. B. (...) is inmiddels meerderjarig geworden. Hij woont nog in bij verzoekster en zit in het laatste jaar van de middelbare school S.-J. B. (...), waar hij de beroepsopleiding lassen-constructie volgt.

Gelet op zijn meerderjarigheid en het feit dat de belangen van het meerderjarige kind niet altijd gelijklopend zijn met deze van zijn moeder, dient P. B. (...), met afzonderlijk verzoek, een eigen regularisatieverzoek in overeenkomstig artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980.

Het minderjarige kind, A. B. (...), zit in het eerste leerjaar van het buitengewoon secundair onderwijs van het S.-J. B. (...).

Beide kinderen spreken perfect Nederlands en behalen mooie schoolresultaten.

Verzoekster doet er alles aan om de kinderen een zorgeloze jeugd en een mooie toekomst te bieden.

Verzoekster en de kinderen zijn goed geïntegreerd en hebben ook de Belgische tradities aangenomen.

Verzoekster tracht de kinderen zo weinig mogelijk te belasten met de zorgen omtrent hun precare administratieve toestand en de dagelijkse vrees om te worden geïnterpelleerd, opgepakt, eventueel teruggeleid naar een land waar zij have noch goed hebben. Toch ondervinden ook de kinderen de gevolgen hiervan ontgensprekelijk.

Vertoogster en de kinderen zijn geïntegreerd in het Rijk. Zij wonen en leven in volle openbaarheid en beheersen allen perfect het Nederlands.

Via de W. (...) te Puurs huurt vertoogster een appartement in de (...).

Vertoogster heeft sinds haar aankomst in België alles in het werk gesteld om zich volledig te integreren in het Rijk, hetgeen blijkt uit het integratiebundel.

Vertoogster heeft een inburgeringscursus en Nederlandse taallessen gevolgd. Sedert het verlies van haar verblijfsrecht kan vertoogster zich evenwel niet meer verder bekwamen middels een Nederlandse taalopleiding. Toch doet zij haar uiterste best om op andere manieren haar kennis van het Nederlands voortdurend te verbeteren.

Zo neemt vertoogster deel aan de activiteiten van de W. (...) te Puurs en onderhoudt zij een goed contact met Belgische vrienden en burens, hetgeen haar integratie bevordert.

Vertoogster heeft geen enkele intentie om noch de sociale zekerheid noch het OCMW te belasten.

Vertoogster wil niets liever dan te gaan werken, zodat zij haar gezin kan onderhouden en een volwaardig leven kan leiden in België. Zodra het verblijf van vertoogster geregulariseerd is, zal vertoogster aan de slag kunnen op de arbeidsmarkt.

Vertoogster is van goed gedrag en zeden en heeft op geen enkele wijze contact gehad met het gerechtelijk apparaat.

* * *

Gelet op de lange afwezigheid in haar land van herkomst, zou een terugkeer grote administratieve moeilijkheden veroorzaken voor vertoogster en haar minderjarige zoon.

A. (...) was zeven jaar toen hij in België aankwam en heeft amper nog herinneringen aan Georgië. Voor A. (...) is België zijn thuisland, daar waar hij is opgegroeid, de taal spreekt, naar school gaat en zijn vrienden heeft.

Indien vertoogster en haar minderjarige zoon gedwongen zou worden terug te keren naar hun land van herkomst teneinde de nodige documenten aldaar te bekomen, zou dit een bijzonder sterke en negatieve impact hebben op het gezinsleven, niet in het minst voor A. (...), die zijn school niet zou kunnen verderzetten en terecht zou komen in een land dat hij niet kent.

Ook de meerderjarige zoon van vertoogster, P. B. (...), verblijft in België bij vertoogster. Hij is 20 jaar en nog schoolgaand. Ook hij is bijgevolg nog afhankelijk van vertoogster.

Het is nutteloos om een hecht en stabiel gezin dat volledig geïntegreerd is in België op dergelijke wijze te verontrusten.

Het gezin heeft het reeds zwaar te verduren, nu hun partner respectievelijk vader werd teruggeleid naar Georgië en aldaar een onzeker bestaan leidt. Sinds augustus staat vertoogster er helemaal alleen voor, samen met haar twee zonen.

Vertoogster verzoekt dan ook eerbiedig met deze uitzonderlijke omstandigheden, voornamelijk het belang van haar kinderen en het recht op een gezinsleven rekening te willen houden.

[...]⁹

Overwegende dat onbetwistbaar de raadsman van vertoogster als buitengewone omstandigheid heeft aangehaald niet de langdurige procedure dan wel het ononderbroken verblijf van meer dan zes jaar op regelmatige basis in het Rijk onder dekking van diverse procedures en de familiale toestand;

Overwegende dat artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 stelt dat:

“(…)”¹⁰

Overwegende dat de bestreden beslissing haar motivering beperkt tot de opmerking dat de aanvraag dient te worden afgewezen als zijnde niet ontvankelijk omdat vertoogster maar diende te weten dat haar verblijfsrecht voorlopig zou zijn toegestaan in het kader van de asielprocedure en zij maar had moeten weten dat het verblijfsrecht maar tijdelijk zou zijn en zij hierbij had rekening moeten houden in het belang van haar kinderen om deze op te voeden binnen het kader van de Georgische cultuur (?);

Dit lijkt een bizarre redenering dat de Dienst Vreemdelingenzaken hier opwerpt dat vertoogster haar kinderen zou hebben geschaad door hen te laten integreren en hier in het Nederlands naar school te gaan daar waar de Dienst Vreemdelingenzaken¹¹ ervan uitgaat dat eigenlijk de band met Georgië diende te worden behouden en de moeder verplicht was volgens de Dienst Vreemdelingenzaken het kind tot op zekere hoogte de Georgische taal en cultuur bij te brengen en dit omdat er nooit een verblijfsrecht van onbeperkte duur werd toegekend;

Dat eigenlijk de Dienst Vreemdelingenzaken haar eigen beleid miskent en vertoogster verwijt dat zij zich heeft geïntegreerd;

Overwegende dat de ontvankelijkheid van het verzoek niet eens nuttig kan worden betwist daar waar de aanvraag tot machtiging verblijf voor meer dan drie maanden werd ingediend na het verstrijken van een inreisverbod, en dit in samenlezing met het feit dat vertoogster en haar kinderen het Rijk niet verlaten hadden gedurende lange tijd, zodat ook niet mag worden aangenomen dat vertoogster zich maar naar het buitenland zou begeven om van daaruit een aanvraag in te dienen om te worden gemachtigd tot verblijf voor een periode van meer dan drie maanden, procedure die mogelijks zou kunnen worden afgewezen op grond van het ontbreken van aangrijpingspunten in het Rijk;

Dat deze redenering niet eens wordt onderzocht door de verwerende partij;

Dat het opgeworpen middel van langdurig verblijf niet wordt beantwoord door de verwerende partij;

Dat in dezelfde zin vertoogster ook opwerpt dat de beslissing intern tegenstrijdig wordt gemotiveerd daar waar de Dienst Vreemdelingenzaken op pagina 2 §3 vertoogster verwijt dat zij geen negatieve bewijzen neerlegt;¹²

Dat de buitengewone omstandigheden in de bestreden beslissing worden beperkt als volgt:

“[...]”

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sedert 2011 in België verblijft, dat zij een inburgeringscursus en Nederlandse taallessen heeft gevolgd, dat zij een appartement huurt, dat zij deelneemt aan de activiteiten van de W. (...) te Puurs, dat zij werkwilg is, dat zij een goed contact onderhoudt met Belgische vrienden en buren, dat zij werkwilg is, dat zij de Belgische tradities heeft aangenomen en dat zij diverse steunbetuigingen voorlegt) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tel verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en werden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”¹³

Dat hier alles maar op een hoopje wordt gegooid en wordt verwezen naar een procedure ten gronde maar zelfs naar een aanvraag vanuit het buitenland overeenkomstig artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980;

Dat evenwel de verwerende partij zeer goed weet dat van zodra vertoogster het Rijk zou verlaten om conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980 een aanvraag in te dienen vanuit Georgië deze naar alle waarschijnlijkheid zal worden geweigerd bij gebreke aan aangrijpingspunten die het afleveren van een visum voor een verblijf van meer dan drie maanden zou verantwoorden;

Dat net uit het precaire verblijf vertoogster en haar kinderen wel degelijk rechten putten daar waar ten minste iedere dag regelmatig verblijf in rekening moet worden gebracht binnen het kader van het regularisatieverzoek en dat de verwerende partij slecht gekomen is om de integratie van vertoogster en haar kinderen op te werpen als zijnde niet uitzonderlijk om haar vervolgens uit te sluiten van het recht om te verblijven in het Rijk goed wetende dat het bevel om het grondgebied te verlaten met het inreisverbod nooit werd uitgevoerd en vertoogster en haar kinderen in volle openbaarheid leven en deel uitmaken van de gemeenschap in de gemeente Puurs;

Dat het één en het ander terugkoppelt naar het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap en het Rechtszekerheidsbeginsel in het algemeen, het wederkerige Vertrouwensbeginsel in het bijzonder, waarover infra meer;

Dat vertoogster wel degelijk rechten kan putten uit haar volgehouden pogingen tot integratie en deelname aan de onthaalgemeenschappen;

Dat het voor zich spreekt dat vertoogster als een zorgvuldige burger in volle openbaarheid deelneemt aan dit openbaar leven, in weerwil van het bevel om het grondgebied te verlaten met het inreisverbod, zij blijft deel uitmaken in alle openbaarheid van de onthaalgemeenschap, hij een zekere vorm van vertrouwen mag hebben in de overheid en de Belgische maatschappij waar zij niet alleen de taal maar ook de cultuur zich machtig heeft gemaakt, heeft gestudeerd, bovendien werkwilg is wanneer haar verblijf wordt in regel gesteld, wat zelfs niet wordt betwist;¹⁴

Dat zoals supra aangegeven de ontvankelijkheid van het verzoek buiten kijf stond, derhalve de verwerende partij niet eens vermocht om te beslissen tot de niet ontvankelijkheid op basis van het feit

dat de eventuele gegrondheid van het verzoek maar moet worden onderzocht conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980;

Dat het niet de fout is van vertoogster dat zij gezorgd heeft voor de integratie, educatie en opvoeding alsook het zich eigen maken van de Belgische gewoontes en tradities over een periode van meer dan 6 jaar;

Dat het loutere tijdsverloop op zich reeds volstaat om gewag te maken van buitengewone omstandigheden die in aanmerking moeten worden genomen overeenkomstig artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980;

Dat niet alleen de beslissing werd genomen in strijd met artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 maar bovendien tegenstrijdig werd gemotiveerd;

Overwegende dat de bestreden beslissing ook moet worden getoetst aan artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en dat moet worden beoordeeld of de beslissing werd genomen naar de geest en naar de letter van de bepalingen van de wet waarover infra meer;

Overwegende dat de bestreden beslissing van 18 april 2017 intern tegenstrijdig werd gemotiveerd daar waar de beslissing vertoogster verwijt dat haar verzoek moet worden afgewezen als zijnde niet ontvankelijk omdat de middelen die worden aangehaald gestoeld zouden zijn op het zich nestelen in, het zich onttrekken aan en het zelf toebrengen van schade aan de kinderen door hen de Belgische taal en cultuur bij te brengen, te ondersteunen in onderwijs en beleving van de maatschappij en zich niet te hebben genesteld in de rand van de maatschappij wetende dat ieder verblijfsrecht toch prima facie maar precair zou zijn;

Dat de bestreden beslissing niet alleen intern tegenstrijdig wordt gemotiveerd daar waar de buitengewone omstandigheden enerzijds moeten worden onderzocht, anderzijds niet tegen vertoogster kan worden ingenomen dat zij haar best heeft gedaan om zich de Belgische cultuur eigen te maken wat op zich al een totale breuk betekent met het beleid van de Belgische overheid die net wijst op het belang van de integratie en deelname aan de onthaalgemeenschap als basis voor ieder recht;

Dat het één en het ander niet nuttig kan worden betwist;

Dat de beslissing van 18 april 2017 dan ook defect werd gemotiveerd;

Dat onderhavig beroep dan ook ontvankelijk is en gegrond;

Het eerste middel is ernstig;"

3.1.2. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen *iuncto* artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Overwegende dat de beslissing waarbij de verwerende partij komt tot de afwijzing van het regularisatieverzoek in toepassing van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 als zijnde niet ontvankelijk werd genomen in strijd met de bepalingen van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 alsook de gehanteerde juridische praktijk binnen de al ruime appreciatievrijheid van de verwerende partij;

Dat de verwerende partij opwerpt in haar formele motivering dat de middelen opgeworpen door vertoogster om te komen tot regularisatie, zijnde haar deelname aan de onthaalgemeenschap en haar integratie alsook het zich eigen maken van de Belgische waarden, normen en cultuur maar moeten worden afgewezen als zijnde een fout daar waar vertoogster maar diende op de hoogte diende te zijn dat haar verblijfsrecht precair was en zij zich derhalve maar diende te nestelen in de marge van de maatschappij dan wel buiten de maatschappij;

Dat deze motivering niet draagkrachtig is noch in feite noch in rechte daar waar ze indruist tegen iedere beleidslijn, vertoogster slechts het nodige gedaan heeft ter bescherming van zichzelf en haar kinderen, met respect voor de overheid en de Belgische maatschappij;

Dat uwe Raad zal vaststellen dat de verwerende partij slechts vaststelt dat er geen verblijfsrecht is, derhalve ook geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen zijn en dat ieder verzoek het voorwerp moet uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980 wanneer een aanvraag tot machtiging van verblijf wordt ingediend bij de Belgische diplomatieke zending in het buitenland;

Dat hier de verwerende partij zeer goed weet wanneer vertoogster met haar kinderen het Rijk zal verlaten ieder argument komt te vervallen om een aanknopingspunt te vinden die een machtiging tot verblijf zou verantwoorden;

Dat hier derhalve een kringredenering wordt georganiseerd daar waar de Dienst Vreemdelingenzaken zeer goed weet dat vertoogster indien zij gevolg geeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten zij nooit meer met haar kinderen naar het Rijk zal kunnen komen;

Dat de motivering niet draagkrachtig is noch in feite noch in rechte;

Dat de verwerende partij duidelijk om het probleem heen fietst, nl. dat vertoogster geruime tijd onder diverse procedures verblijf heeft gehouden in het Rijk en alles in het werk heeft gesteld ondertussen om te integreren en haar kinderen een behoorlijke toekomst te garanderen door deelname aan de onthaalgemeenschap wat op zich verantwoordt dat zij niet het buitenland strekkende tot machtiging verblijf zou (kunnen) indienen, derhalve dat de aanvraag manifest ontvankelijk is;

*Overwegende dat artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat:
“(…)”*

*Overwegende dat artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat:
“(…)”*

*Deze verplichting tot uitdrukkelijke en draagkrachtige motivering wordt bovendien formeel onderschreven door artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 dat uitdrukkelijk stelt dat:
“(…)”*

Overwegende dat niet alleen derhalve de motivering in feite en in rechte correct moet zijn, maar dat hier niet de betrokken administratie de mogelijke toepassing van artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980 kan opwerpen om te komen tot een conclusie à contrario, zeker niet wanneer de toepassing van artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980 eventueel zou kunnen worden uitgesloten bij gebreke aan aangrijpingspunten;

Dat indien een beslissing leidt tot een afwijzing op grond van de toepassing van een bepaald artikel verwijzend naar een ander artikel er ook moet worden aangewezen dat dit artikel in casu artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980 toepasselijk kan zijn op onderhavig geval;

Overwegende dat de bestreden beslissing dan ook formeel in strijd is met artikel 62 van de wet van 15 december 1980;

Dat de reden waarom vertoogster niet wordt toegelaten tot de grond van de procedure helemaal ingaat tegen de draagkrachtige motivering in bestuurszaken;

Overwegende dat minstens op deze grond de beslissing als niet zorgvuldig moet worden aangemerkt;

Dat vertoogster dan ook een verder verblijf in België niet mag worden ontzegd;

Het tweede middel is ernstig;”

3.1.3. In een derde middel voert de verzoekster de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Overwegende dat de verwerende partij heeft gehandeld in strijd van het beginsel van behoorlijk bestuur daar waar de beslissing niet kan worden omschreven als zijnde een voorbeeld van zorgvuldigheid en redelijkheid;

Dat inderdaad een normaal en voorzichtig redelijk mens in dezelfde situatie niet kan aannemen dat de administratie aan de hand van het administratief dossier en de stukken zou kunnen komen tot de beslissing die zij thans heeft genomen op 18 april 2017;

Overwegende dat in ieder geval de beslissing werd genomen in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel;

Overwegende dat het rechtszekerheidsbeginsel inhoudt dat een bestuurshandeling rechtsgevolgen heeft die slechts kunnen worden tenietgedaan ingevolge een nietigverklaring dan wel een intrekking van de constructieve bestuurshandelingen;

Dat hier de verwerende partij komt tot de vaststelling dat de toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 dient te worden uitgesloten omdat verzoeker zich zou kunnen voorzien in een verzoek overeenkomstig artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980 maar hierbij vergeet aan te geven dat alle procedurele antecedenen zullen worden onderzocht bij iedere aanvraag enerzijds, anderzijds de buitengewone omstandigheden niet eens in ogenschouw worden genomen doch slechts op een hoopje worden gegooid en verwezen wordt naar artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980, artikel dat mogelijks niet eens van toepassing zou kunnen zijn indien verzoeker vanuit Georgië met haar kinderen een aanvraag zou indienen tot verblijf in het Rijk;

Dat de verwerende partij uiteraard hiervan uiteraard op de hoogte is, het gaat hier over de toepassing van haar beleid; er wordt gewoon een kringredenering georganiseerd om de ene procedure af te wijzen om ze vervolgens mogelijks op te werpen dat de andere niet kan worden toegepast;

Dat vervolgens stellen dat er weliswaar tal van buitengewone omstandigheden zijn¹⁵ die de grond van de zaak raken en vervolgens maar moeten worden verworpen als zijnde irrelevant of onbelangrijk omdat zij zouden kunnen worden toegepast onder een ander artikel niet aanvaardbaar is;

Dat deze kringredenering dan ook een schending betekent van de afdoende motivering in de zin van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen in het algemeen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 in het bijzonder;¹⁶

Overwegende dat minstens op deze grond de beslissing van de verwerende partij als niet zorgvuldig moet worden aangemerkt en moet worden vernietigd;

Dat zoals supra aangegeven de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze inbreuk op de verplichting tot zorgvuldigheid sanctioneert met vernietiging van de genomen administratieve beslissing;

Dat verzoeker en haar kinderen dan ook een verder verblijf in België niet mag worden ontzegd;

Dat minstens op deze grond¹⁷ de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie als niet zorgvuldig moeten worden aangemerkt en de beslissing moet worden vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;

Het derde middel ernstig is;”

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Verzoeker stelt een schending voor van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

Zij betoogt dat zij zich beroepen heeft op het ononderbroken verblijf van meer dan zes jaar op regelmatige basis in het Rijk en de langdurige procedure. Zij betoogt dat het bestuur een bizarre

redenering maakt door van haar te verwachten dat zij integreren en tegelijk de kinderen had moeten opvoeden binnen het kader van de Georgische cultuur. Het door haar opgeworpen element van langdurig verblijf zou niet zijn beantwoord. Het regelmatig verblijf diende in rekening te worden gebracht. Zij stelt dat zij gestudeerd heeft, de taal machtig is en werkbereid is.

De verwerende partij heeft de eer om vooreerst te antwoorden dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk bevonden en er werd ingegaan op alle door verzoekster aangehaalde elementen.

Verzoekster kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvecht in haar verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

“Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;”

(R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Verzoekster beroept zich op haar integratie, langdurig verblijf, regelmatig verblijf, werkbereidheid en kennis van de taal, terwijl zij eraan voorbij lijkt te gaan dat omtrent die elementen reeds gemotiveerd werd in de bestreden beslissing:

“(…)”

Verzoekster betwist niet dat zij reeds op 15 april 2013 bevolen werd om het grondgebied te verlaten, nadat haar asielprocedure negatief werd afgesloten. Verzoekster gaf aan die wettelijke verplichting geen gevolg en verkoos om op illegale wijze in België te verblijven. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat uit dit illegaal verblijf, ondanks het feit dat verzoekster bevolen werd om het grondgebied te verlaten, geen rechten kunnen worden geput. Verzoekster toont ook niet aan dat haar asielprocedure onredelijk lang zou geduurd hebben.

Er werd, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert, wel degelijk rekening gehouden met de procedure die werd ingeleid op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, op grond van de medische situatie van haar partner. Er werd terecht gemotiveerd dat die aanvraag, ingediend op 12 juni 2013, reeds op 17 juli 2013 onontvankelijk werd verklaard en dat die beslissing gepaard ging met een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Ook aan die wettelijke

verplichtingen verleende verzoekster geen gevolg. Zij verkoos opnieuw om zich te nestelen in illegaal verblijf, waaruit inderdaad geen rechten kunnen worden geput.

De motivering volgens de welke de verblijfstermijn en integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers: “dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)”. (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 105 846 van 25 juni 2013, <http://www.rvv-cce.be/>) Er kan dan ook niet geconcludeerd worden dat de wijze waarop de verwerende partij het ingeroepen langdurig verblijf en de integratie van verzoekster apprecieerde, kennelijk onredelijk is.

“De Raad wijst erop, zoals eerder uiteengezet in punt 3.3., dat het aantonen van buitengewone omstandigheden niet mag verward worden met aanhalen van argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf in België te bekomen.

Het verblijf van verzoekers in België en de betoogde integratie en sociale bindingen die daaruit zouden zijn voortgevloeid zijn, conform rechtspraak van de Raad van State, elementen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769), zoals reeds uitgebreid uiteengezet in punt 3.3. Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend.” (RVV, arrest nr. 115 749 van 16 december 2013)

Verder werd in de bestreden beslissing uitvoerig gemotiveerd omtrent het in de aanvraag opgeworpen feit dat het kindje nog amper herinneringen zou hebben aan Georgië en dat hij België zou beschouwen als zijn thuis. De beslissing luidt hieromtrent als volgt:

(...)

Verzoekster kan niet gevolgd worden waar zij meent dat er sprake is van een bizarre redenering. Uit de beslissing blijkt duidelijk dat het bestuur de nadruk legt op de verantwoordelijkheid van verzoekster om zelf gevolg te geven aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod dat haar werd opgelegd. Het is geenszins kennelijk onredelijk om de motivering mede te steunen op het feit dat verzoekster, desondanks die bevelen en inreisverbod, ervoor geopteerd heeft zich te nestelen in illegaal verblijf, waaruit zij geen rechten kan putten. Verzoekster toont niet aan dat zij tijdens haar verblijf in België in het bezit werd gesteld van enig verblijfsrecht. Precies omdat zij op de hoogte was van haar precair verblijf en het feit dat zij het grondgebied diende te verlaten, diende zij, in het belang van haar kind, haar kind ook de taal en de cultuur uit Georgië te hebben bijgebracht. In de beslissing werd terecht opgeworpen dat het kindje reeds acht jaar was toen het naar België kwam en dat verzoekster geen enkele stukken heeft bijgevoegd waaruit zou blijken dat het kindje een taal- en culturele achterstand zou hebben, waardoor hij niet naar het land van herkomst zou kunnen terugkeren en er dus buitengewone omstandigheden zouden kunnen worden aangetoond. Verder werd erop gewezen dat verzoekster niet aantoonde dat haar kindje gespecialiseerd onderwijs zou behoeven en evenmin dat hij geen school zou kunnen lopen in het herkomstland.

Verzoekster betwist niet dat haar partner, de heer B. E. (...) op 1 augustus 2016, gerepatriëerd werd naar Georgië en dat haar oudste zoon eveneens terug moet keren naar het herkomstland.

Verzoekster toont niet aan welke elementen zouden zijn veronachtzaamd bij het nemen van de bestreden beslissing. Zij toont geen schending aan van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur.

De middelen zijn ongegrond.”

3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). In de mate dat de verzoekster in het derde middel de schending aanvoert van “het beginsel van behoorlijk bestuur in het algemeen” moet worden opgemerkt dat de Raad geen

dergelijk beginsel bekend is en dat de verzoekster nalaat hierbij verdere toelichting te geven zodat dit onderdeel van het derde middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door de verzoekster ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard omdat de door haar aangehaalde elementen, met name de duur van de asielprocedures en het voorlopig verblijf dat haar in het kader daarvan werd toegestaan, de door haar doorlopen procedures om machtiging tot verblijf, de grote administratieve moeilijkheden die een terugkeer zou veroorzaken, de bewering dat haar minderjarig kind nog amper herinneringen heeft aan Georgië, dat hij België als zijn thuis beschouwt en dat hij zijn school niet zal kunnen verderzetten in een land dat hij niet kent, de bewering dat zij geen familiale banden meer heeft in haar land van herkomst, de bewering dat zij have noch goed heeft in haar land van herkomst, het argument dat zij van goed gedrag en zeden is en op geen enkele wijze contact heeft gehad met het gerechtelijk apparaat en de omstandigheid dat zij sedert 2011 in België verblijft, dat zij een inburgeringscursus en Nederlandse taallessen heeft gevolgd, dat zij een appartement huurt, dat zij deelneemt aan activiteiten, dat zij werkwilleg is, dat zij een goed contact onderhoudt met Belgische vrienden en burens, dat zij de Belgische tradities heeft aangenomen en dat zij diverse steunbetuigingen voorlegt, “geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland”, waarbij voor elk van de aangehaalde elementen genoegzaam wordt toegelicht waarom dit het geval is.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt.

In het tweede middel voert de verzoekster aan dat de motivering in de bestreden beslissing dat haar argumenten om te komen tot een regularisatie van haar verblijf, met name “haar deelname aan de onthaalgemeenschap en haar integratie alsook het zich eigen maken van de Belgische waarden, normen en cultuur”, moeten worden afgewezen als een fout aangezien zij “maar diende op de hoogte (...) te zijn dat haar verblijfsrecht precair was en (...) zich derhalve maar diende te nestelen in de marge van de maatschappij dan wel buiten de maatschappij”, niet draagkrachtig is, noch in feite, noch in rechte. Zij gaat er evenwel aan voorbij dat met betrekking tot de elementen inzake haar integratie in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat “(d)e overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sedert 2011 in België verblijft, dat zij een inburgeringscursus en Nederlandse taallessen heeft gevolgd, dat zij een appartement huurt, dat zij deelneemt aan de activiteiten van de W. (...) te Puurs, dat zij werkwilleg is, dat zij een goed contact onderhoudt met Belgische vrienden en burens, dat zij werkwilleg is, dat zij de Belgische tradities heeft aangenomen en dat zij diverse steunbetuigingen voorlegt) (...) niet (verantwoorden) dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend”, dat “(d)eze elementen behoren tot de gegrondheid en (...) in deze fase niet (worden) behandeld” en dat deze “het voorwerp (kunnen) uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980”, waarbij onder meer wordt verwezen naar het arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State, waarin wordt gesteld dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”. Uit dit motief blijkt geenszins dat van de verzoekster wordt verwacht dat zij zich “maar diende te nestelen in de marge van de maatschappij dan wel buiten de maatschappij”. Hieruit blijkt enkel dat de door de

verzoekster aangehaalde elementen inzake haar integratie “*geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland*”. Er wordt niet ingezien – en de verzoekster verduidelijkt niet – waarom deze motieven onvoldoende draagkrachtig zouden zijn.

In het derde middel acht de verzoekster de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden omdat de bestreden beslissing steunt op een kringredenering, nu de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris haar aanvraag onontvankelijk heeft bevonden omdat zij een aanvraag overeenkomstig artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet zou kunnen indienen, maar hierbij vergeet dat alle procedurele antecedenten zullen worden onderzocht bij iedere aanvraag enerzijds en dat de buitengewone omstandigheden niet in ogenschouw genomen worden, doch wel op een hoopje worden gooid anderzijds.

De verzoekster lijkt er evenwel aan voorbij te gaan dat de toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet een dubbel onderzoek inhoudt:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om de verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris na te gaan of haar aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om het indienen van de aanvraag om verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Er wordt *in casu* niet ingezien dat er door de gemachtigde, die een correcte toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet heeft gemaakt, een kringredenering zou worden gehanteerd. Evenmin kan de verzoekster, gelet op wat kan worden gelezen in de bestreden beslissing, dienstig voorhouden dat de door haar aangevoerde omstandigheden op een hoopje worden gooid.

Ook waar zij in het derde middel nog laat gelden dat er tal van buitengewone omstandigheden zijn die de grond van de zaak raken en dat deze worden verworpen als zijnde onbelangrijk of irrelevant, kan de verzoekster niet worden bijgetreden. Uit geen enkel motief van de bestreden beslissing blijkt immers dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een van de door de verzoekster opgeworpen buitengewone omstandigheden omwille van de irrelevantie ervan niet heeft aanvaard.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3. De verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat de middelen vanuit dat oogpunt worden onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“§ 1. *In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester*

*van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)"*

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen dient als uitzonderingsbepaling restrictief te worden geïnterpreteerd.

Te dezen wordt met de bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omdat de elementen die de verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij haar aanvraag niet in haar land van oorsprong heeft ingediend geen buitengewone omstandigheden vormen.

In het eerste middel laat de verzoekster gelden dat de motivering in de bestreden beslissing zich beperkt tot de opmerking dat de aanvraag onontvankelijk is omdat zij *"maar diende te weten dat haar verblijfsrecht voorlopig zou zijn toegestaan in het kader van de asielprocedure en zij maar had moeten weten dat het verblijfsrecht maar tijdelijk zou zijn en zij hierbij had rekening moeten houden in het belang van haar kinderen om deze op te voeden binnen het kader van de Georgische cultuur"*. De verzoekster acht dit een bizarre redenering nu wordt opgeworpen dat zij haar kinderen zou hebben geschaad door hen te laten integreren en hier in het Nederlands naar school te laten gaan, daar waar de gemachtigde ervan uitgaat dat eigenlijk de band met Georgië behouden diende te blijven en zij verplicht was haar kind tot op zekere hoogte de Georgische taal en cultuur bij te brengen omdat er nooit een verblijfsrecht van onbeperkte duur werd toegekend. Aldus miskent – volgens de verzoekster – de dienst vreemdelingenzaken haar eigen beleid en verwijt zij haar dat zij zich heeft geïntegreerd. De verzoekster gaat evenwel uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. In deze beslissing kan immers nergens worden gelezen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verzoekster en haar kinderen verwijt dat zij zich in België hebben geïntegreerd. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt enkel dat het argument dat haar minderjarig kind amper herinneringen heeft aan Georgië, dat hij België als zijn thuis beschouwt en dat hij zijn school niet kan verderzetten in Georgië omdat hij het land niet kent, niet aanvaard wordt als buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag niet in het land van herkomst kan worden ingediend. Hierbij wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat *"haar kind 8 jaar was toen hij naar België kwam"*, dat *"(d)e bewering dat hij zijn land van herkomst niet zou kennen (...) dan ook zeer onwaarschijnlijk (lijkt)"*, dat *"(h)et kind (...) immers via zijn moeder een band met Georgië (heeft)"* en dat *"(z)ijn moeder (...) immers de Georgische nationaliteit (heeft) en (...) in Georgië geboren (is)"*, zodat er mag *"worden van uitgegaan dat betrokkene haar kind tot op zekere hoogte de Georgische taal en cultuur heeft bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkene nooit een verblijfsrecht van onbeperkte duur heeft gehad in België en zij dus moet beseft hebben dat haar verblijf en dat van haar kind in België slechts voorlopig was"*. De verzoekster toont niet aan dat deze overwegingen gesteund zijn op onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk zijn.

Voorts werpt de verzoekster in het eerste middel op dat de ontvankelijkheid van haar aanvraag niet kan worden betwist nu zij haar aanvraag heeft ingediend nadat de termijn van drie jaar van het haar opgelegde inreisverbod, gedurende dewelke zij het grondgebied niet heeft verlaten, verstreken was zodat niet mag worden aangenomen dat zij zich naar het buitenland kan begeven om daar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Vooreerst wordt erop gewezen dat het de vreemdeling toekomt om klaar en duidelijk in zijn aanvraag uiteen te zetten welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen en dat uit zijn uiteenzetting duidelijk moet blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Uit haar aanvraag van 22 december 2016 blijkt niet dat de verzoekster op duidelijke wijze het niet naleven van het inreisverbod en het gedurende de duur ervan in België te hebben verbleven specifiek als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingeroepen. Bovendien wordt niet ingezien – en de verzoekster verduidelijkt niet – waarom het loutere gegeven dat

de duur van een inreisverbod verstreken zou zijn met zich zou brengen dat geen aanvraag om machtiging in het land van herkomst zou kunnen worden ingediend. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat de verzoekster met haar betoog niet aantoonde dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft gesteld dat de lange duur van het verblijf tot de gegrondheidsfase behoort en in de ontvankelijkheidsfase niet behandeld wordt.

Voor zover de verzoekster betoogt dat het door haar opgeworpen argument inzake haar langdurig verblijf in België niet werd beantwoord door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, gaat zij eraan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt overwogen dat *“(d)e overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sedert 2011 in België verblijft, dat zij een inburgeringscursus en Nederlandse taallessen heeft gevolgd, dat zij een appartement huurt, dat zij deelneemt aan de activiteiten van de W. (...) te Puurs, dat zij werkwilbig is, dat zij een goed contact onderhoudt met Belgische vrienden en burens, dat zij werkwilbig is, dat zij de Belgische tradities heeft aangenomen en dat zij diverse steunbetuigingen voorlegt) (...) niet (verantwoorden) dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend”, dat “(d)eze elementen behoren tot de gegrondheid en (...) in deze fase niet (worden) behandeld”* en dat deze *“het voorwerp (kunnen) uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980”,* waarbij onder meer wordt verwezen naar het arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State, waarin wordt gesteld dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”*. Bovendien wordt er in de bestreden beslissing nog op gewezen dat *“(d)e duur van de asielprocedures – namelijk 11 maanden voor de eerste asielprocedure en iets meer dan 3 maanden voor de tweede – (...) niet van die aard (was) dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden”*. Aldus wordt in de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met de omstandigheid dat de verzoekster sedert 2011 in België verblijft.

Voorts merkt de verzoekster in het eerste middel op dat de bestreden beslissing intern tegenstrijdig werd gemotiveerd waar de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris haar in de derde paragraaf op de tweede pagina verwijt *“dat zij geen negatieve bewijzen neerlegt”*. Deze paragraaf handelt over de bewering van de verzoekster dat zij in haar land van herkomst have noch goed heeft. Er wordt evenwel niet ingezien – en de verzoekster licht niet toe – in welk opzicht deze paragraaf in verband staat met de lange duur van haar verblijf in het Rijk. Bij gebrek aan verdere toelichting waaruit de vermeende interne tegenstrijdigheid van de motieven van de bestreden beslissing precies bestaat, kan dit betoog niet worden bijgetreden. Ook in zoverre de verzoekster hierbij doelt op de zinsnede uit de tweede paragraaf op de tweede pagina in de bestreden beslissing dat zij *“geen bewijzen voor(legt) dat haar kind een zodanige taal- en culturele achterstand zou hebben dat hij in Georgië niet zou kunnen aansluiten op school”* laat zij na *in concreto* te verduidelijken waaruit de interne tegenstrijdigheid dan precies bestaat, zodat zij in haar betoog niet kan worden bijgetreden.

De verzoekster kan, gelet op de motieven van de bestreden beslissing, in het eerste (en het derde) middel niet dienstig voorhouden dat de door haar aangevoerde omstandigheden *“maar op een hoopje (...) (worden) gegooid”*. Dit kan alvast niet worden afgeleid uit de loutere verwijzing in de bestreden beslissing naar de procedure ten gronde. Dit betoog wijst op frustratie ten opzichte van de bestreden beslissing, doch dit kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van deze beslissing.

Waar de verzoekster in het eerste middel stelt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zeer goed weet dat van zodra zij *“het Rijk zou verlaten om conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980 een aanvraag in te dienen vanuit Georgië deze naar alle waarschijnlijkheid zal worden geweigerd bij gebreke aan aangrijpingspunten die het afleveren van een visum voor een verblijf van meer dan drie maanden zou verantwoorden”,* wordt er nogmaals op gewezen dat het de vreemdeling toekomt om klaar en duidelijk in zijn aanvraag uiteen te zetten welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen en dat uit zijn uiteenzetting duidelijk moet blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. *In casu* blijkt uit haar aanvraag van 22 december 2016 niet dat de verzoekster het gebrek aan aanknopingspunten met het Belgisch grondgebied bij een vertrek naar haar land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingeroepen. In tegendeel, de verzoekster beroept zich in haar aanvraag net op haar lange verblijf en integratie in het Rijk. Aldus maakt de verzoekster niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris met miskenning van artikel 9bis van de

Vreemdelingenwet haar aanvraag onontvankelijk heeft verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden.

Waar de verzoekster in het eerste middel nog laat gelden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris *“slecht gekomen is om de integratie van vertoogster en haar kinderen op te werpen als zijnde niet uitzonderlijk om haar vervolgens uit te sluiten van het recht om te verblijven in het Rijk”*, wordt erop gewezen dat dit geenszins in de bestreden beslissing kan worden teruggevonden.

Waar de verzoekster in het eerste middel nog stelt dat het niet haar fout is dat zij gezorgd heeft voor de integratie, educatie en opvoeding, alsook het zich eigen maken van de Belgische gewoontes en tradities over een periode van meer dan zes jaar, beperkt zij zich in essentie tot een herhaling van de elementen uit haar machtigingsaanvraag zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing, met name dat *“(d)e overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sedert 2011 in België verblijft, dat zij een inburgeringscursus en Nederlandse taallessen heeft gevolgd, dat zij een appartement huurt, dat zij deelneemt aan de activiteiten van de W. (...) te Puurs, dat zij werkwillic is, dat zij een goed contact onderhoudt met Belgische vrienden en burens, dat zij werkwillic is, dat zij de Belgische tradities heeft aangenomen en dat zij diverse steunbetuigingen voorlegt) (...) niet (verantwoorden) dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend”*, dat *“(d)eze elementen behoren tot de gegrondheid en (...) in deze fase niet (worden) behandeld”* en dat deze *“het voorwerp (kunnen) uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980”*, te ontcrachten, te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Het betoog van de verzoekster dat uit haar preciaire verblijf en uit haar volgehouden pogingen tot integratie en deelname aan de onthaalgemeenschappen wel degelijk rechten kunnen worden geput en dat zij als zorgvuldige burger, die in volle openbaarheid deelneemt aan het openbaar leven en die, in weerwil van het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, blijft deel uitmaken van de onthaalgemeenschap, een zekere vorm van vertrouwen mag hebben in de overheid, ook al nu zij zich niet alleen de taal, maar ook de cultuur heeft machtig gemaakt en zij heeft gestudeerd en werkwillic is, doet geen afbreuk aan het voorgaande. De omstandigheid dat de verzoekster hierover een andere mening heeft dan de gemachtigde volstaat immers niet om aan te tonen dat het voorgaande motief kennelijk onredelijk, feitelijk niet correct, of in strijd met (de *ratio legis* van) artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is.

Waar de verzoekster in het eerste middel nog laat gelden dat *“de ontvankelijkheid van het verzoek buiten kijf stond”*, toont zij aan dat zij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing zonder evenwel de feitelijke onjuistheid of de kennelijke onredelijkheid van de motieven van de bestreden beslissing aan te tonen.

Ook de overtuiging van de verzoekster *“(d)at het loutere tijdsverloop op zich reeds volstaat om gewag te maken van buitengewone omstandigheden die in ogenschouw dienden te worden genomen overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980”* toont geen schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De verzoekster laat ten slotte in het eerste middel nog gelden dat de bestreden beslissing intern tegenstrijdig werd gemotiveerd daar waar haar wordt verweten *“dat haar verzoek moet worden afgewezen als zijnde niet ontvankelijk omdat de middelen die worden aangehaald gestoeld zouden zijn op het zich nestelen in, het zich onttrekken aan en het zelf toebrengen van schade aan de kinderen door hen de Belgische taal en cultuur bij te brengen, te ondersteunen in onderwijs en beleving van de maatschappij en zich niet te hebben genesteld in de rand van de maatschappij wetende dat ieder verblijfsrecht toch prima facie maar precair zou zijn”*. Uit een dergelijk enigmatisch betoog kan evenwel geen interne tegenstrijdigheid worden gedistilleerd. Er wordt nogmaals op gewezen dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de elementen van integratie niet worden aanvaard nu zij behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en dat het schoolgaan van de kinderen in hoofdorde niet wordt aanvaard als buitengewone omstandigheid omdat de verzoekster *“niet aantoonst dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden”* en *“de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur (behoeft) die niet in het land van herkomst te vinden is”*, wat door de verzoekster overigens niet wordt betwist. De verzoekster toont niet aan dat een dergelijke motivering in strijd is met (de *ratio legis* van) artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

In het tweede middel werpt de verzoekster op dat *“uwe Raad zal vaststellen dat de verwerende partij slechts vaststelt dat er geen verblijfsrecht is, derhalve ook geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen zijn”*. In de bestreden beslissing kan evenwel nergens worden gelezen dat alle als buitengewone

omstandigheden ingeroepen elementen worden afgewezen omdat de verzoekster niet over een verblijf in het Rijk zou beschikken. De verzoekster kan dan ook niet worden bijgetreden in haar betoog.

Waar de verzoekster in het tweede middel betoogt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zeer goed weet dat wanneer zij met haar kinderen het grondgebied zal verlaten ieder argument om een verblijfsmachtiging komt te vervallen, wordt er op gewezen dat een dergelijke overtuiging die uitgaat van de hypothese dat welke aanvraag dan ook vanuit het buitenland is gedoemd te mislukken, de bestreden beslissing niet aan het wankelen kan brengen. Hierbij kan er nogmaals op worden gewezen dat uit de aanvraag van 22 december 2016 niet blijkt dat de verzoekster het gebrek aan aanknopingspunten met het Belgisch grondgebied bij een vertrek naar haar land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet heeft ingeroepen. In tegendeel, de verzoekster beroept zich in haar aanvraag net op haar lange verblijf en integratie in het Rijk. Aldus maakt de verzoekster niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris met miskenning van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet haar aanvraag onontvankelijk heeft verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. Er wordt niet ingezien in welk opzicht het hier zou gaan om een kringredenering. Het lijkt er eerder op dat de verzoekster ervan uitgaat dat zij geen voldoende argumenten ten gronde heeft om haar te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, terwijl hierover in de bestreden beslissing geen uitspraak wordt gedaan. De aanvraag wordt immers onontvankelijk verklaard.

De verzoekster werpt in het tweede middel verder op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris "*om het probleem heen fietst*", nu zij geruime tijd onder diverse procedures in het Rijk heeft verbleven en alles in het werk heeft gesteld om hier ondertussen te integreren en om voor haar kinderen een behoorlijke toekomst te garanderen. In tegenstelling tot wat de verzoekster voorhoudt, wordt door de gemachtigde geenszins om het probleem gefietst, doch wordt *in concreto* gemotiveerd omtrent de door haar doorlopen verblijfsprocedures, evenals omtrent de door haar ingeroepen elementen met betrekking tot haar integratie. De verzoekster lijkt, door niet in te gaan op de concrete motieven in de bestreden beslissing omtrent deze elementen, zelf rond de motieven van de bestreden beslissing, die de onontvankelijkheid van haar aanvraag verantwoorden, te fietsen. Aldus toont zij de feitelijke onjuistheid of de kennelijke onredelijkheid van de motieven van de bestreden beslissing niet aan.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Een schending van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet wordt evenmin aangetoond.

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Te dezen laat de verzoekster in het derde middel gelden dat "*de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen*" deze inbreuk op het zorgvuldigheidsbeginsel sanctioneert met de vernietiging van de administratieve beslissing. Zij laat evenwel na naar specifieke arresten van de Raad te verwijzen, zodat geenszins duidelijk is op welke arresten zij precies doelt. Voorts wordt erop gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Ten slotte blijkt uit de voorgaande bespreking van de middelen dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding.

Aldus slaagt de verzoekster er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.3.5. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad

niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.3.6. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Uit het voorgaande is gebleken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing een correcte toepassing heeft gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zodat de verzoekster een schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet aannemelijk maakt.

3.3.7. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Er is slechts sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige het verleende voordeel te ontnemen (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685, Vermeulen). De verzoekster zet niet uiteen op welke wijze aan deze voorwaarden zou zijn voldaan.

3.3.8. Het eerste, het tweede en het derde middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN